

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiæ Moralis Emendatæ Appendix In LXXIX. Propositiones A Summis Pontificibus olim damnatas

[Verlagsort nicht ermittelbar], circa 1680

De Charitate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40408

2. Quibus in verbis refutatam habemus istam planè vitandam, & à Patribus anathematizatum, nec ullo prætextu excusandam vocem : *Dei præcepta homini justificato ad observandum esse impossibilia* : nam dicit Augustinus, *Deus impossibilia non jubet* : Etsi eodem Augustino teste verissimum sit, quædam aliquando Deum jubere *quæ non possis*, idèdque jubendo petere monearis ut *possis*. Absit enim ut quis illud, *quod possis*, & *quod non possis*, ita explicet, ut primi sensus sit, *Quod FACILE possis*; alterius verò, *Quod non FACILE possis*. Nescio sanè quo facto undique nobis hodiè irrepant in decreta Ecclesiæ ista : *FACILE. Commodè*, & his similia. Certè Pelagiani per talia quoque doctrinam Ecclesiæ interpolabant : uti Africana Concilia, & novissimè Tridentinum sess. 6. Can. 2. annotavit.

I M P E R T I N E N S.

Nunc ad consequentiam, quam nos diximus expensuros. Negamus sequi : *Licitè ex motivo vitandæ incontinentiæ initur conjugium* : Ergò licitè ex eodem solo motivo postèa actus conjugii exercetur. Ratio est, quia qui tali motivo conjugium init, non necessariò ita dispositus est, ut velit ex eodem motivo postèa conjugio uti; sed si animo planè casto id faciat, sic apud se statuit. Quia fragilitati meæ timeo à sordibus incontinentiæ, illi me statui dedam, intra quem minus sit earum periculum : in illo enim cum timore Domini officium conjugis exercendo posteritatis dilectione, aut etiam subindè conjugale debitum persolvendo; adjuvante præsertim gratiâ tanti Sacramenti, liber ero à desiderio extra conjugium nefariè querendi, quod intra illud licitè percipio. At mox iterùm ad hanc materiam revertemur; quando alii jam integras de ea Theses concinnant.

D E C H A R I T A T E.

P R O P. D A M N.

I. **O**mnis amor creature rationalis, aut vitiosa est cupiditas quæ mundus diligitur, quæ à Joanne prohibetur, aut laudabilis illa charitas, quæ per Spiritum Sanctum in corde diffusa, Deus amatur. Est 38.

N O T A X V.

1. **E**st hæc Propositio ex libro Baii de Charitate cap. VI. ubi ex sententia (ut putat) Augustini affirmat, *Omnem amorem creature rationalis aut vitiosam esse cupiditatem quæ mundus diligitur, quæ à Joanne prohibetur, dum ait, Nolite diligere mundum neque ea quæ in mundo sunt, aut laudabilem charitatem, quæ Deus amatur, quam nisi Deus ipse non donat.* Et cap. V. post medium disertè indicat se de ea loqui Charitate, quæ diffusa est in cordibus nostris per Spiritum Sanctum qui datus est nobis.

2. En verò sensum illius ab ipsomet disertissimè explicatum cap. IX. (etsi eum jam nunc satis verba illa explicent : *Diffusa in cordibus per Spiritum Sanctum.*) En lumen ingens pro explicatione hujus & tot aliarum sequentium Propositionum. In fine igitur capituli noni, qui simul est finis totius libri de Charitate, ostendens quid toto libro per charitatem intelligi velit, ita concludit. *Quando, inquit, Martyres magna illa mandata fecerunt; magnâ utique voluntate, hoc est, magnâ charitate fecerunt. Hanc Petrus non habuit, quando timore Dominum ter negavit; & tamen quamvis parva, tamen non deerat, quando dicebat Domino : Animam meam pro te ponam; putabat enim se posse, quod se velle sentiebat. Sed imperfectam ejus charitatem notabat Christus, dum diceret : non potes me sequi modò. Patet igitur charitatis initium tunc homini conferri, quando ab infidelitate aut mala voluntate conversus, incipit velle bonum, id est, velle facere Dei mandatum, quæ priùs volebat malum, id est, non Dei, sed suum facere placitum, quod nihil aliud quàm concupiscere est, atque Charitatem tunc rectè nuncupari quando Deo coöperantè,*

C

tantum

tantum accipit incrementum, ut & mandata Dei faciat, & cupiditates, quæ prius eum in sceleribus detinebant, vincat, sive hæc per Baptismum, aut reconciliationem remissa fuerint, sive non. Ita ille.

3. Faceffant itaque controversiæ, cessent rixæ. Charitas Baio tunc demum nuncupatur, quando Deo coöperante tantum accipit incrementum, ut & mandata Dei faciat, & cupiditates quæ prius eum in sceleribus detinebant, vincat. Et quidem Charitas illa infirma Petri volentis pro Christo animam ponere, quam alii affectu super omnia vocant, non est huic Authori Charitas; sed ad summum aliquod charitatis initium aut debile incrementum. Certe non omnis amor creaturæ rationalis est vel talis Charitas, vel vitiosa cupiditas. Neutrum enim in primis Charitas Petri fuit.

P R O P. D A M N.

II. **C**atechumenus iuste, rectè, & sanctè vivit, & mandata Dei observat, & legem implet per charitatem, ante obtentam remissionem peccatorum, quæ in Baptismi lavacro demum percipitur. Est 33.

III. Charitas perfectæ, & sincera quæ est ex corde puro, & conscientia bona, & fide non ficta, tam in Catechumenis quam in penitentibus potest esse sine remissione peccatorum. Est 31.

IV. Charitas illa, quæ est plenitudo legis, non est semper conjuncta cum remissione peccatorum. Est 32.

V. Homo existens in peccato mortali, sive in reatu æternæ damnationis, potest habere veram charitatem, & charitas etiam perfectæ potest consistere cum reatu æternæ damnationis. Est 70.

VI. Per contritionem, etiam cum charitate perfectæ, & cum voto suscipiendi Sacramentum conjuncta non remittitur crimen extra casum necessitatis, aut martyrii sine actuali susceptione Sacramentorum. Est 71.

N O T A X V I.

JAm nunc; puto, patet, quid damnatum sit in istis Propositionibus, sumptis ex cap. VII. dicti libri de Charitate, cui titulus est: *Quod is animi motus, qui charitas dicitur, remissionem peccatorum præcedere possit.* Ex mente enim Baïi is demum animi motus rectè Charitas nuncupatur, qui Deo coöperante tantum accipit incrementum, ut & mandata Dei faciat, & cupiditates quæ prius in sceleribus detinebant, vincat; qui numero 15. ejusdem capituli vocatur *legis plenitudo*: imò quo in fine numeri 8. dicuntur Martyres magna Dei præcepta facientes, ad vitam pertingere æternam. Hanc Charitatem Author ille putavit cum reatu æternæ damnationis posse consistere, si Sacramentum, Martyrium, & necessitas abessent: nec enim toto illo capite bene longo ullam Charitatis perfectionem excipit, quæ reatum peccati mortalis & æternæ damnationis secum pati non possit.

P R O P. D A M N.

VII. **D**istinctio illa duplicis amoris, naturalis, ut, quo Deus amatur, ut author naturæ, & gratuiti, quo Deus amatur, ut beatificator, vana est, & ad illudendum sacris literis, & pluribus veterum testimoniis excogitata. Est 34.

VIII. Amor naturalis, qui ex viribus naturæ exoritur, ex sola Philosophia, per elationem præsumptionis humana, cum injuria Crucis Christi defenditur à nonnullis Doctoribus. Est 36.

N O T A X V I I.

TRadit has Propositiones Baïus eod. lib. de Charitate cap. IV. & V. Censuram. utraque meruit propter acerbitatem & audaciam, de qua Suarez suprâ, Notâ 2. Nec enim opinioniones quas Baïus tam acerbè notat, tam acri censurâ dignæ erant: habebant namque non contemnendos authores, & eas Ecclesiâ tolerabat.

P E R,

PERTINENS.

Jam supra monuimus, esse homines, qui quosvis sibi non obsequentes mox Baianismi vel Jansenismi insimulent. Exemplo sit is, cujus hæc in fine cujusdam Pertinentis sunt verba, utique omni prorsus sensu & mente vacua, nisi adversum me librantur. Atque hæc, inquit, bellissimè consonant cum censuris Pontificum contra Baianam 31. 32. 33. 71. Ita ille. Quem refutare, se eo loco intelligerem: nam quid velit discursu illo quem præmittit, prorsus non capio; puto quod nec alius quisquam. Hoc unum hic à me habeat: uti recedat ille tam ingenuè ab erroribus damnatis Authorum quos novit, quam ego à Baio.

DE VIRTUTIBUS IMPIORUM.

PROP. DAMN.

I. **O**mnia opera infidelium sunt peccata, & virtutes Philosophorum sunt vitia. Est 26.

NOTA XVIII.

1. **A** pud Suarezium, ita conceptus erat hic Articulus: *Et ad Pelagianismum rejicienda est ista sententia: Omnia opera, &c.* sed verum est, hoc principium potius ad finem pertinere articuli 25. qui in ordine Bullæ hunc præsentem præcedit, & cui illud idè suo loco anneximus. Sumptus est articulus ex lib. Baii de Virtutibus Impiorum, præsertim cap. IV. & V.

2. Præfatus quidem erat hic scriptor cap. II. (quo sensu, nec satis intelligo, nec disquiro) non de Officiis sibi questionem esse. Et tamen in ipso mox titulo capituli IV. disertè Officia accusat, aitque, quod honestatis officia cum in Deum non referuntur, non sint virtutes, sed (nota) vitia virtutes imitantia. Idem in ipso capite iidem penè verbis affirmat. De virtutibus vero Philosophorum in titulo capituli sequentis in eundem sensum addit: *Quod virtutes impiorum; quæ in Deum non referuntur, non idè ab Augustino negantur esse virtutes quia non salvant; sed (nota iterum) quia vitia sunt & damnant.* Ut nobis proindè magnopere laborandum non sit, quo pacto ista illius sententia proferri meruerit. Non enim officia ipsa damnarunt, aut damnanda fuerunt, quæ infideles Philosophi non ad Deum retulerunt; utpote quæ Augustinus, dona Dei nonnumquam vocat: sed quod de iis non in Domino gloriarentur, nec ad eum illa referrent cujus dona erant, hoc S. Doctor peccatum dixit, & quidem sic ut solus impius neget esse peccatum.

3. Sed magis perspicuè exponenda est sententia Sancti Doctoris, quam Baius quia non cepit, capus est. Sæpè ille ita locutus fuerat, ut diceret peccatum esse, quod non fieret ex fide: & rectè, quia cum Apostolo loquebatur. Hoc sensu etiam peccati accusare visus erat opus hominis infidelis, qui v. g. nudum operiret. Sed id cum objectaret Julianus, Viro Sancto occasionem dedit mentem suam disertissimè aperiendi. *Si gentilis nudum operuerit, numquid quia non est ex fide peccatum est?* Juliani verba sunt: ad quæ ita Augustinus. *Prorsus in quantum non est ex fide peccatum est.* Ostendere incipit per illud in quantum, cum disjunctione loquendum; additque: *Non quia per se ipsum factum, quod est operire nudum, peccatum est; excusat officium, quod alibi ab eo diximus donum Dei vocari: Sed de tali opere non in Domino gloriari, solus impius negat esse peccatum.* Accusat ergo id quod officium comitatur, nempe quod gentilis ille de suo opere non in Domino gloriatur. Explicat quod confusius dixerat (peccatum esse quod gentilis facit) nempe in unum confundendo officium cum defectu relationis; cum verum sit, copulatum ex utroque esse peccatum: etsi alterum illorum peccatum non sit; sed moraliter seu ex officio bonum.